

ת"פ 31517/01/11 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשמים, ג.מ. אוסקר ניהול ושיווק פיננסי בע"מ, גלעד אוסקר, נוי מורג, רלי מורג

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 31517-01-11 מדינת ישראל נ' ג.מ. אוסקר ניהול ושיווק פיננסי בע"מ ואח'
בפני כבוד השופטת אסנת רובוביץ - ברכש

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסף תומר

נגד

הנאשמים

1. ג.מ. אוסקר ניהול ושיווק פיננסי

בע"מ (בפירוק)

ע"י נציגת הכנ"ר מחוז ת"א - הגב' מהלל

2. גלעד אוסקר

3. נוי מורג

4. רלי מורג

ע"י ב"כ עו"ד דביר הורוביץ

הכרעת דין

1. בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הנני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשמת 4 מביצוע העבירות שיוחסו לה בכתב האישום וכן לזכות את הנאשמים 1-4 מהעבירה שעניינה פגיעה בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת שחלה עליה הגבלה על פיטורים.

2. כתב האישום בתיק שלפניי מייחס לנאשמת 1 עבירות של פיטורי אישה בהיריון ללא קבלת היתר עבירה על הוראות סעיפים 9א ו-14(א)(6) לחוק עבודת נשים, תשי"ב - 1954 (להלן: "**חוק עבודת נשים**"), וכן עבירה של פגיעה בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת שחלה עליה הגבלה על פיטורים, ללא היתר - עבירה על הוראות סעיפים 9א ו-14(א)(13) לחוק **עבודת נשים**.

לנאשמים 2-4 יוחסו עבירות של פיטורי עובדת בהריון ללא היתר - אחריות נושא

משרה - עבירה על סעיפים 9א(א), 14(א) ו-15 לחוק עבודת נשים, וכן עבירה של

פגיעה בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת שחלה עליה הגבלה על פיטורים, ללא

היתר - עבירה על הוראות סעיפים 9א, 14(א)(13) ו-15 לחוק **עבודת נשים**.

3. זה המקום לציין כי ביום 21.3.12 ניתן צו פירוק לנאשמת 1. בפתח דיון ההוכחות ב"כ הנאשמת 1 -נציגת הכנ"ר - מסרה כי בית המשפט המחוזי מינה את הכנ"ר להיות המפרק הזמני של הנאשמת 1. נוכח האמור בפתח הדיון מיום 30.11.14, הודיעה נציגת הכנ"ר כי העובדות אינן ידועות להם ונוכח הסכום הזעום שהצטבר בקופת הפירוק מבקשים הם להטיל קנס כספי בסכום סימלי של שקל בלבד. ב"כ המאשימה התנגד וטען כי אין זה ראוי להסכים לכך והפנה להלכת תורג'מן וטען כי אין מניעה מלנהל את ההליך גם אם הנאשמת 1 בפירוק, כל עוד שאינה מודה בעובדות כנדרש. בסיום הדיון השני (ביום 4.12.14) הבהירה נציגת הכנ"ר, כמצוטט: **"אכן על פי הלכת תורג'מן ניתן לקיים הליכים כנגד חברה בפירוק ואנו לא מתנגדים לכך. אדגיש כי העובדות שהתרחשו הם לפני כניסת החברה להליך הפירוק וכמו טרם מינוי של הכנ"ר כמפרק זמני לנאשמת 1. לכן הכנ"ר אינו יכול להודות באישומים המיוחסים לנאשמת מס' 1".**

4. נציין לעניין זה כי ברע"פ 9008/01 מדינת ישראל נ' א.מ. תורג'מן בע"מ, פ"ד נ"ז (5) 799 נקבע כמצוטט:
"התכלית הטמונה בהסדר עיכוב ההליכים בחברה בפירוק מכוונת בעיקרה להסדיר את חלוקת נכסי החברה בין נושיה באורח צודק ושוויוני. תכלית זו אינה עולה בקנה אחד עם ההנחה כי בגדר עיכוב הליכים נגד חברה בפירוק נכלל גם הליך פלילי כנגד החברה, בין הליך תלוי ועומד ובין הליך שהתביעה מבקשת ליזום לאחר מתן צו הפירוק. לכאורה אין טעם שבהיגיון לכלול הליכים פליליים בגדר הליכים המעוכבים באורח אוטומטי בעניינה של חברה בפירוק, משום שהכללתם זרה למטרת העיכוב ואינה מתיישבת עם הרציונל שלשמו נועד מוסד זה. יתרה מכך: אילו פורש עיכוב ההליכים בפירוק כחל באורח אוטומטי גם על הליכים פליליים היה הדבר נוגד את מדיניות התביעה המקובלת המבקשת לאכוף את החוק על הכול באורח שוויוני. ערך השלטת החוק ואכיפתו באורח שוויוני על כל אדם ועל כל ישות משפטית עומד בלב האינטרס הציבורי הכללי, והשאלה אם מושא האכיפה הוא גורם סולבנטי או אינסולבנטי איננה מכריעה. הגנות מפני אישום פלילי בין על שום טיב המעשה ובין על שום מיהות העושה מוגדרות באורח מפורש בדין הפלילי, והן אינן כוללות בתוכן הגנות בשל מצב של חדלות-פירעון - בין לגבי יחיד ובין לגבי גוף משפטי. עניינו של ההליך הפלילי הוא בהשגת מטרות ערכיות המבקשות להסדיר את ההתנהגות האנושית במסגרת נורמטיבית ראויה, ואין רציונל ראוי המצדיק הוצאה מחוץ לגדר אכיפת החוק של יחידים או של גופים רק בשל היותם במצב של כשירות כלכלית מוגבלת או בשל חדלות-פירעון שהם שרויים בו".

נוכח האמור הנני מקבלת את טענות המאשימה בנדון.

5. על פי כתב האישום, הנאשמת 1 (להלן: **"הנאשמת"** ו/או **"החברה"**) היתה, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, חברה בע"מ אשר עסקה בין היתר, במתן שירותים לקבלת החזרי מס והנאשמים 2-3 היו מנהלים ובעליה מניות בחברה והנאשמת 4 שימשה כמנהלת מוקד מכירות והיתה אחראית, בין היתר, על הניהול השוטף מבחינת יעדים, עובדים ומשכורות.

בכתב האישום נטען כי הנאשמת העסיקה את העובדת שאלתיאל אופירה (להלן:

"העובדת" ו/או **"המתלוננת"**) מיום 23.3.08 ועד ליום 29.10.08 (לפי תיקון כתב

האישום בפרוטוקול מיום 1.10.13) עת הופסקה עבודתה כשהיא בהיריון, זאת ללא

קבלת היתר ממשרד התמ"ת ובניגוד לחוק עבודת נשים.

6. הנאשמים 2-4 הודו כי העסיקו את המתלוננת החל מיום 23.3.08, והוסיפו כי היתה תקופת הדרכה קצרה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 10.12.13). כמו כן, הנאשמים הודו כי הפסיקו את עבודתה של המתלוננת ביום 28.10.08 בהיותה בהריון, אולם כפרו באישום כי הפסיקו לשלם לה את שכרה (שורות 14-19 לפרוטוקול דיון ההקראה מיום 10.12.13). לאור כפירת הנאשמים באישומים נגדם נשמעו הוכחות בתיק. לאחר קיום מסכת הראיות, הגישו הצדדים את סיכומיהם בכתב לפי בקשתם.

7. מטעם המאשימה העידו: הגב' אופירה שאלתיאל, המתלוננת ומר אילן חייק, שהיה מפקח במאשימה במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

מטעם הנאשמים העידו נאשם 2, מר אוסקר גלעד, והנאשמת 4, הגב' רלי מורג.

נציגת הכנ"ר ויתרה על חקירות העדים במהלך דיון ההוכחות.

8. לאחר שמיעת העדים ועיון בחומר הראיות, החלטתי להרשיע את הנאשמים 1-3 בחלק מעבירות המיוחסות להם בכתב האישום. מהנימוקים שיפורטו להלן.

דיון והכרעה

האישום הראשון - פיטורי עובדת בהריון ללא היתר

9. הוראות חוק עבודת נשים הרלוונטיות לכתב האישום, קובעות כדלקמן:

"9. (א) לא יפטר מעביד עובדת שהיא בהריון וטרם יצאה לחופשת לידה אלא

בהיתר מאת שר העבודה והרווחה, ולא יתיר השר פיטורים כאמור אם הפיטורים הם, לדעתו, בקשר להריון; הוראות סעיף קטן זה יחולו הן על עובדת קבועה והן על עובדת ארעית או זמנית ובלבד שהעובדת עבדה אצל אותו מעביד או באותו מקום עבודה ששה חדשים לפחות."

"14. (א) מי שעשה אחד מאלה, דינו - מאסר שישה חודשים או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בחוק זה - חוק העונשין):

...

(6) פיטר, בלא היתר, עובדת שהיא בהריון וטרם יצאה לחופשת לידה, בניגוד להוראות סעיף 9(א) או פיטר, בלא היתר, הורה מאמץ, הורה מיועד או הורה במשפחת אומנה, בניגוד להוראות הסעיף האמור כפי שהוחלו בסעיפים 9 עד 19."

10. עיון בחומר הראיות מעלה כי לא הוכח כמה זמן ארכה תקופת הכשרת המתלוננת, אולם משצוין בתלוש שכרה (מ/10) שתחילת עבודתה הינה החל מיום 1.4.08 והדבר אף עולה עם הנאמר בחקירתה הנגדית של המתלוננת (ע"מ 14 שורות 10-11 לפרוטוקול מיום 4.12.14), אין אלא לקבוע כי זהו המועד בו תמה תקופת ההכשרה והחלה תקופת עבודתה, משהופסקה עבודת המתלוננת ביום 28.10.10, אין מחלוקת כי היא עונה על הגדרות סעיף 9(א) לעניין תקופת העסקה של שישה חודשים לפחות, כפי שהובא לעיל.

האם התקיימו יסודות העבירה?

11. יסודות העבירה הרלוונטיים לאישום שבפנינו, לפי סעיף 14(א)(6) לחוק, הינם כדלקמן:

- א. "פיטר";
- ב. "בלא היתר";
- ג. "עובדת שהיא בהריון";

12. עיון בחומר הראיות מעלה כי אין חולק על כך שהמתלוננת, הגב' שאלתיאל התקבלה לעבודה כשהיא בהריון ודבר הריונה נודע לממונים עליה עוד בחודש אפריל 2008 (עמ' 13 לפרוטוקול הדיון מיום 4.12.14, שורות 30-32 ושורות 1-2 בעמ' 14). ר' מוצג מ/22 בעמ' הראשון לחקירתה של הנאשמת 4 בפני חוקר משרד התמ"ת). יתרה מזאת, הנאשמים לא הכחישו עובדה זו בישיבת ההקראה כעולה מעמ' 9 שורות 18-21 כאשר ההכחשה בנוגע לסעיף 4 לכתב האישום היתה רק בנוגע לכפירה בעובדה שהפסיקו לשלם לה את שכרה מיום הפסקת העסקתה.

13. כאמור אין מחלוקת כי המתלוננת גויסה לעבודה כשהיא בהריון ודבר הריונה נודע למעסיקה עוד בחודש אפריל 2008, ומכללא היה ידוע לנאשמים כי העובדת בהריון מתקדם עת הוחלט על השעייתה, כעולה גם ממכתב שהוצא למתלוננת ביום 28.10.08 (מ/1):

"לאחר שיחה שנערכה ב 1.8.08 אנו נאלצים לערוך את השיחה הזאת שוב משום שעובדת לא משתפרת ועדיין מפריעה לשאר חברי הצוות ופוגעת בהליך התקין של העבודה.

תגובת העובדת: אין.

מסקנה: העובדת תושהה מעבודתה עד לאחר הלידה, בינתיים מקבלת שכר ותגיע לבירור לאחר הלידה". (ההדגשה לא במקור א.ר.ב.).

14. כך שבפועל, אין הצדדים חלוקים על כך שהפסקת עבודתה של המתלוננת נעשתה כשהיא הייתה בהריון מתקדם.

15. כמו כן, אין חולק כי לא נעשתה כל פניה מטעם הנאשמים לממונה, בבקשה לפטר את המתלוננת. היות ולטענתם המתלוננת כלל לא פוטרה.

16. לטענת הנאשמים, המתלוננת הוצאה לחופשה בתשלום, שלאחריה הייתה אמורה לחזור לעבודה. לטענתם מצב דברים זה אינו הפרת חוק עבודת נשים, שכן התובעת לא פוטרה אלא יצאה לחופשה בתשלום ולא חזרה מיוזמתה.

17. אולם עיון בחומר הראיות מעלה כי הנאשמים לא הצליחו להוכיח כי אכן הוציאו את המתלוננת לחופשה בתשלום, הנאשמים לא הרימו את הנטל הנדרש להוכיח כי שולם לה שכר בתקופה שבה היא הוצאה לחופשה בתשלום כטענתם או שיצאה לחופשה.

18. עיון בעדותה של המתלוננת בדיון ההוכחות מעלה, כמצוטט:

"ש. האם קיבלת שכר בגין חודש נוב' 08?

ת. לא.

ש. האם קיבלת שכר בגין חודש דצמבר 08?

ת. לא. קיבלתי עד סוף אוקטובר, כולל יומיים שהייתי בבית, שעליהם קיבלתי (יומיים באוקטובר) ולאחר מכן לא קיבלתי" (ע"מ 15 שורות 2-6 לפרוטוקול).

עדויות זו אף עולה בקנה אחד עם פירוט דפי חשבוניות הבנק של המתלוננת שהוגשו לתיק בית הדין (מ/11) בהם אין ראיה לכך שהופקדו לטובת המתלוננת כספים מטעם הנאשמים לאחר 10.11.08.

הדבר נכון אף לגבי תלוש שכר שהוצא למתלוננת לחודש 01/09, בו היא כביכול קיבלה שכר של 3,000 ₪ (מ/10). הנאשמים הציגו הוראת מס"ב (מ/27) אולם כפי שעולה מעדותו של הנאשם 2 לא ניתן ללמוד בוודאות מהדו"ח שצורף כי המתלוננת קיבלה את שכרה בחודש זה (ע"מ 27 שורות 5-10 לפרוטוקול).

מכאן, ומשלא הצליחו הנאשמים להוכיח כי הסכום אכן הועבר למתלוננת, אין לקבל את עמדת הנאשמים כי המתלוננת הוצאה לחופשה בתשלום.

19. בעניין זה נקבע בפסיקה כי הוצאה לחופשה כפויה ללא תשלום, לפרק זמן בלתי מוגדר, אשר ברור מראש שאינו קצר, **דינה כפיטורים** (דב"ע נב/3-215 שוכרי סאלם יעקב עאצי נ' ליר תעשיות ליבידים בע"מ פד"ע כה 358; ע"ע 10/03 גליה פילפוביץ נ' סי.פי.אס מחשבים בע"מ [ניתן ביום 21.2.2005]).

20. יש לציין כי במ/1 קיימת הודאה של הנאשמת 1 לפיה השעתה את התובעת מעבודתה עוד ביום 28.10.08. חרף האמור במ/1 הרי שהנאשמים לא הוכיחו כי אכן שולם למתלוננת שכר עבודה ומשכך יש לראות במכתב השעיה זו כפיטורים לכל דבר ועניין.

21. ערה אני לכך שהגב' רלי מורג העידה כי היא לא חתמה על מ/1, עם זאת עיון בכתב ההגנה (מ/20) מעלה כי הנאשמים 1-3 בחרו לצרף מסמך זה לכתב הגנתם ואף להודות בקיומו (ר' סעיפים 4 לכתב ההגנה) משכך יש לתמוה כי מתכחשים הם להוצאת מכתב זה על ידם. יתרה מזאת, עיון בחקירתה של גב' מורג שנעשתה ביום 12.6.10 (מ/22) מעלה כי שם היא מודה כי אכן מכתב זה יצא אל המתלוננת.

22. כמו כן עיון במ/22, מעלה כי למעשה הגב' רלי מורג אינה מתכחשת כי אכן המתלוננת פוטרה הלכה למעשה:

"ש: מה הסיבה לכך שהעובדת בעצם פוטרה בפועל מסוף אוקטובר 08 למרות שהיתה בהריון ללא היתר בניגוד לחוק?

ת: אזהרות חוזרות ונשנות לגבי אופי עבודתה, חוסר הרצון שלה לא לעבודה, היתה מגיעה להעביר את הזמן. ניתנה לה הזדמנות ושיחה עם מנהל מוקד (אני) שבהן הוסבר לה שהיא מפריעה לצוות ולגבי המקצועיות שלה וזה שהיא משקרת ללקוחות וכל זה לא השתפר.

ש: אבל לפי החוק לא ניתן לפטר עובד בהריון ללא היתר ואף לא לצמצם את המשרה שלה - מדוע לא ביקשתם היתר ממשרד התמ"ת?

ת: אין לי מושג בחוקי העבודה , אני לא מבינה בזה.

ש: האם את מודעת לכך שיש כאן לכאורה עבירה על חוק עבודת נשים?

ת: לא מודעת. אני מניחה שהמנהלים נוי ואוסקר כן יודעים " (ר' עמ מסומן 55 לחקירתה במ/22)

23. מעבר לאמור, עיון במ/17 מעלה כי המתלוננת , באמצעות ב"כ פנתה לנאשמת 1 במכתב והבהירה להם כי פוטרה בחודש 10/08 וכי דרשה היא בין היתר לקבל שכר ל-60 ימים לאחר הלידה. הנאשמים לא הציגו כל ראיה לפיה זימנו את המתלוננת לחזור לעבודתה לאחר חופשה הלידה או שהכחישו את טענת פיטוריה בזמן אמת.

24. מכלל האמור לעיל, הנני מבכרת לקבל את עדותה של המתלוננת שלא נסתרה לפיה מערכת היחסים בינה לבין מאיה, הממונה הישירה עליה עלו על שרטון בסוף חודש אוקטובר (ע"מ 16 לפרוטוקול), כאשר סירבה המתלוננת להתנצל בפניה, ביום 28.10.08 מאיה הודיעה לה כי לאחר שיחה עם המנהלים הוחלט כי עליה "ללכת הביתה" (ע"מ 16 שורות 24-28 לפרוטוקול וכן - ע"מ 13 שורות 11-18 לפרוטוקול). כמו כן עדותה של המתלוננת לא נסתרה לפיה עובר ללידת בתה, הגיעה המתלוננת למשרדיה הנאשמת 1 וסרבו לאפשר למתלוננת להיכנס למשרדים (ע"מ 17 שורות 22-23), גם מהאמור ניתן להבין כי לא הייתה לנאשמים כל כוונה להחזיר את המתלוננת לעבודה.

25. במצב דברים זה, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המתלוננת פוטרה מעבודתה, בהיותה בהריון ומבלי שנתבקש כל היתר כנדרש לפיטוריה.

26. נוכח העובדה כי חקירתם של הנאשמים נעשתה סמוך יותר למועד פיטורי העובדת, אני מבכרת את חקירתם בפני חוקר התמ"ת מאשר הכחשותיהם הכלליות בחקירתם בדיון ההוכחות.

27. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיעה את הנאשמת 1 בעבירה על סעיפים 9(א) ו-14(א)(6) לחוק עבודת נשים, תשי"ד-1954.

אחריות הנאשמים 2 ו-3

28. סעיף 15(א) לחוק עבודת נשים, קובע אחריות אישית על נושא משרה בתאגיד, החייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירה על חוק עבודת נשים, כמצוטט:

"נושא משרה בתאגיד חייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירה לפי חוק זה בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו"

סעיף זה הגדיר את המונח "נושא משרה" כך: **"מנהל פעיל בתאגיד, שותף למעט שותף מוגבל, ופקיד האחראי מטעם התאגיד על התחום שבו בוצעה העבירה".**

סעיף 5(ב) קובע חזקה ולפיה, כמצוטט:

"נעברה עבירה לפי חוק זה בידי תאגיד או בידי עובד מעובדיו, חזקה היא כי נושא משרה בתאגיד הפר את חובתו לפי סעיף קטן (א), אלא אם כן הוכיח שעשה כל שניתן כדי למלא את חובתו".

29. יצוין כי הנאשם 3, מר נוי מורג, בחר שלא להעיד ולעמוד לחקירה נגדית.

סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, קובע כמצוטט: "**162. (א) הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע, אך לא תשמש סיוע לצורך סעיף 11 לחוק לתיקון הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955 או לצורך סעיף 20(ד) לחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות.**"

30. על פי עדותו של הנאשם 2, הנאשמים 2 ו-3 היו הבעלים והדירקטורים של הנאשמת 1 בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום (ע"מ 27 שורות 23-28). כך שהנאשמים 2 ו-3 עונים על הגדרת "נושא משרה" שבחוק.

31. משכך, גם אם תתקבל טענת הנאשמים 2 ו-3 כי לא ידעו דבר על המתלוננת והליך פיטוריה, אין בכך בכדי לפטור אותם מאחריות אישית נוכח החזקה הקבועה בסעיף 15(ב).

32. זה המקום לציין כי כלל הוא כי "'עצימת עיניים' (shutting one's eyes) או 'עיוורון מכוון' (wilful blindness) "הנם חריג לידיעה ממשית של רכיב הכוונה הפלילית ודרך חלופית להוכחת הידיעה הממשית. מצב נפשי של עצימת עיניים כמוהו, בעיני החוק, כידיעה ממשית, והוא נעוץ בהימנעות מלבחון ולבדוק מצב דברים שלגביו עשוי להיות חשד כי אסור הוא" (ע"פ (עליון) 538/89 ורשבסקי נ' מדינת ישראל פ"ד מד(2) 870, 874. מכאן, שהיסוד הנפשי של "מודעות" מתקיים גם במצב של עצימת עיניים

33. כפי שפורט לעיל, המתלוננת הודיעה למנהלת הישירה, יהודית, כי היא בהיריון סמוך לתחילת עבודתה אצל הנאשמת 1, אשר העבירה את ההודעה לנאשמים, משכך הנאשמים 2-3 ידעו על היות המתלוננת בהריון.

34. אין בידי לקבל את טענותיהם של הנאשמים כי לא ידעו וכלל לא היו מעורבים בהליך פיטוריה של המתלוננת.

מחקירתה של הנאשמת 4 במשרד התמ"ת עולה כי למאיה לא היתה הסמכות להחליט על השעיית המתלוננת וכל שכן על פיטוריה, והדבר היה צריך לעבור אישור שלה ושל המנהלים מעליה, הנאשם 2 או הנאשם 3, כמצוטט מחקירתה במ/22:

"..מאיה לא יכולה לקבוע לעובדת אם לבוא או לא אלא אם כן זה לאחר התייעצות איתי" (ע"מ 1 שורה 20 לחקירתה).

ובהמשך:

"ש. העובדת טוענת שלא שיקרה ללקוחות ולא היתה לה בעיה מבחינה מקצועית-אלא בסך הכל לא רצתה להתנצל בפני מאיה-מה תגובתך?

ת. אם זה ספציפית רק המקרה הזה-זה לא היה עובר אישור לא שלי או של המנהל מעלי גלעד. אנחנו לא מפטרים אם הוא לא רוצה להתנצל; היה פה תהליך יותר מורכב, אנחנו לא מוותרים על עובדים, כנראה היו הרבה סיבות לפיטורין וש מכתבים שהוצאנו לה" (ע"מ 2 לחקירתה שורות 5-15).

וכן -

"ש. מי החליט על ההשעיה של אופירה?

ת. נוי וגלעד, אני לא זוכרת מי בדיוק.

ש. אבל את חתומה על מכתב ההשעיה?

ת. נכון. ההחלטה על ההשעיה היתה שלי עם מאיה .. ועם המנהלים נוי וגלעד" (ע"מ 2 שורות 40-44 לחקירתה).

הדבר אף מתיישב עם עדותו של הנאשם 2 בחקירתו במשרד התמ"ת, כמצוטט:

"ש. רלי מורג טענה שההחלטה על ההשעיה היתה יחד איתך - האם נכון?

ת. ככל שידוע לי.

ש. מי החליט על ההשעיה?

ת. אין לי מושג.

ש. האם רלי מורג משקרת לפי דעתך?

ת. לא. ההסבר היחיד שיכול להיות שהועברו הרבה נתונים לאחד מהשותפים אני או נוי - ויכול להיות שניתנה החלטה מבלי לרדת לעומקו של עניין" (ע"מ 1 שורות 25-30 לחקירתו).

הנאשמים 2 ו-3 לא הוכיחו כי עשו כל שניתן כדי למלא את חובתם לפי סעיף 15(א), ולא רק שלא עשו כל שניתן על מנת למנוע עבירה לפי חוק עבודת נשים, כפי העולה מחומר הראיות, המתלוננת פוטרה מעבודתה, בעודה בהיריון, ללא קבלת אישור הממונה כל פי חוק עבודת נשים, כלאחר יד וללא מחשבה מעמיקה בנושא ומבלי שהנאשמים 2-3 ביצעו את הפיקוח הנדרש כדי למנוע עבירה זו על ידם או על ידי מי מעובדיהם. זה המקום לציין כי למרות טענת הנאשמים כי הוציאו את המתלוננת לחופשה ללא תשלום עד למועד לידתה לא הביאו כל ראיה לפיה שילמו לה את השכר באותה תקופה וצא הוצגה כל ראיה בנוגע לזימונה להמשך העסקתה לאחר חופשת הלידה.

35. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיעה את הנאשמים 2-3 בעבירה על סעיפים 9(א) ו- 14(א)(6) ו-15 לחוק עבודת נשים התשי"ד-1954.

אחריות הנאשמת 4

36. כעולה מחומר הראיות והעדויות שבאו בפניי, תפקידה של הנאשמת 4 בנאשמת 1 בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, היה מנהלת המוקד (ר' חקירתו הנגדית של הנאשם 2, ע"מ 28 שורות 3-5 וחקירתה הנגדית של הנאשמת 4 בע"מ 33 שורות 2-4 לפרוטוקול).

37. משכך ומשלא הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשמת 4 היתה מנהלת פעילה בנאשמת 1, או הפקידה האחראית מטעם הנאשמת 1 על התחום שבו בוצעה העבירה. אין אלא לקבוע כי היא לא עונה על הגדרת "נושא משרה" שבחוק.

38. משלא הוכח כי הנאשמת 4 עונה על הגדרת "נושא משרה" שבחוק, וכי היא הייתה אחראית על נושא הפיטורים בנאשמת 1 החלטתי לזכותה מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

האישום השני - פגיעה בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת בהיריון ללא היתר

39. הוראות חוק עבודת נשים הרלוונטיות לכתב האישום, קובעות כדלקמן:

"9א. (א) לא יפגע מעסיק בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת או עובד שחלה הגבלה על פיטוריהם לפי סעיף 9, בתקופה שבה חלה ההגבלה כאמור, אלא בהיתר מאת שר התעשייה המסחר והתעסוקה, ולא יתיר השר פגיעה כאמור אם היא לדעתו בקשר לעילה שבשלה חלה אותה הגבלה.

(ב) בסעיף זה - "פגיעה", בהיקף המשרה - למעט שינוי זמני בהיקף המשרה לפי בקשה שיזמו העובדת או העובד בשל מצבם הרפואי לפי אישור בכתב מאת רופא;

"פגיעה", בהכנסה, למעט -

(1) פגיעה בהכנסה החלה במקום העבודה מכוח דין או הסכם קיבוצי;

(2) פגיעה ברכיב השכר המשולם לעובדת או לעובד בהתאם לתפוקת עבודתם ובלבד שהפגיעה בתפוקתם של העובדת או העובד לא נגרמה מסיבות התלויות במעסיק".

"14. (א) מי שעשה אחד מאלה, דינו - מאסר שישה חודשים או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בחוק זה - חוק העונשין):

...

(13) פגע, בלא היתר, בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת או עובד שחלה הגבלה על פיטוריהם לפי סעיף 9, בתקופה שבה חלה אותה הגבלה, בניגוד להוראות סעיף 9א או פגע, בלא היתר, בהיקף המשרה או בהכנסה של הורה מאמץ, הורה מיועד או הורה במשפחת אומנה שחלה הגבלה על פיטוריהם לפי סעיף 9, בתקופה שבה חלה אותה הגבלה, בניגוד להוראות סעיף 9א כפי שהוחלו בסעיפים 9 עד 9ו".

40. עיון בתלושי שכר של המתלוננת (מ/3-9/מ) מעלה כי שכרה של המתלוננת שולם לפי שעות/ימים וכן הושפע מכמות המכירות שערכה המתלוננת בכל חודש, ומכך נובעים השינויים בשכרה. חיזוק לכך ניתן למצוא בחקירתה הנגדית של המתלוננת, כמצוטט: "המשכורת היתה שכר בסיס פלוס בונוסים. היו ממוצעים" (ע"מ 15 שורה 8 לפרוטוקול).

41. משכך, ומשהנאשמים כלל לא נחקרו על העניין, לא הוכח מעל לכל ספק סביר כי חלה פגיעה בהיקף משרתה או בהכנסתה של המתלוננת.

42. יתרה מזאת משקבעתי כי פיטורי המתלוננת היו ביום 28.10.08 הרי שאין רלוונטיות לנתוני תלוש 1/09.

43. אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשמים 1-4 מחמת הספק מהעבירה של פגיעה בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת שחלה עליה הגבלה על פיטורים, ללא היתר - עבירה על הוראות סעיפים 9א, 14(א)(13) ו- 15 לחוק עבודת נשים.

סוף דבר

44. נוכח האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמת 4 מכל העבירות המיוחסות לה בכתב האישום וכן לזכות את הנאשמים 1-4 מהעבירה שעניינה פגיעה בהיקף המשרה או בהכנסה של עובדת שחלה עליה הגבלה על פיטורים.

45. אולם הנני מרשיעה את הנאשמת 1 והנאשמים 2 ו-3 בעבירה שעניינה פיטורי עובדת בעת היותה בהיריון, ללא קבלת היתר ממשרד התמ"ת. הנני מרשיעה את הנאשמת 1 בעבירה על סעיפים 9(א) ו- 14(א)(6) לחוק עבודת נשים, תשי"ד-1954. והנני מרשיעה את הנאשמים 2-3 בעבירה על סעיפים 9(א) ו- 14(א)(6) ו-15 לחוק עבודת נשים, תשי"ד-1954.

46. המזכירות תשלח את הכרעת הדין לצדדים בדואר.

47. טיעונים לעונש ישמעו ביום 2.7.15 שעה 11.30.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ה, 02 יוני 2015, בהעדר הצדדים.